

Reformace č. 40

**„Měřicí provazce mi padly v kraji blaha, moje dědictví je
velkolepé!“
(Ž 16,6)**

Člověk snadno polyká nápoj z hořkých bylin, následujeme-li po něm tak chutný „pokrm, kterýž svět nezná.“ Láska našeho Otce je jako med na konci každé metly a ona mění kámen v chléb, vodu ve víno a údolí soužení v bránu naděje. Jeho láska dokáže to, že i největší zlo pro nás prostě neexistuje a mění poušť našeho života v zahradu. Jsme-li pro Krista křižováni, cítíme, že jsme s Ním v ráji. Kdo by chtěl utíkat před povinností, je-li tato spojena s takovou úlevou? Kdo by nechtěl raději kráčet v pravdě, než být veden světskou moudrostí k nejistému vysvobození, má-li tak posilující podporu?

Timothy Cruso (1656-1697)

Obsah

Znamení skonání věků (Mt 24,3-14)	3
Svědectví o Kristu (J 3,11-12)	8
Laskavý pastýř (Tt 1,7-8) III.	11
Abychom vydrželi, uvažujme o Ježíši (Žd 3,1-6).....	14
Opožděná radost (5).....	26
Nezáleží na tom, čemu věříš, pokud to myslíš upřímně.....	28
Znovuzrozenismus.....	32
Vzhůru k nebesům (17).....	38

ZNAMENÍ SKONÁNÍ VĚKŮ (MT 24,3-14)

Charles H. Spurgeon

Z komentáře Ch. H. Spurgeona k Matoušovu evangeliu, kapitola 24.

3: „Když seděl na Olivetské hoře a byli sami, přistoupili k němu učedníci a řekli: ‚Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věků?‘“

Malý průvod pokračoval a vystupoval na horu Olivetskou, až Ježíš našel místo odpočínutí, odkud bylo vidět chrám (Mk 13,3). Tam se posadil a učedníci řekli: „Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věků?“ Tyto otázky si lidé kladli od dnů našeho Spasitele až dodnes. Jsou zde dvě, nejvýš tři otázky.

Učedníci se nejprve ptali na dobu zkázy chrámu, potom na znamení Kristova příchodu a na skonání věků. Odpovědi Ježíšovy obsahují mnoho tajemného, čemu bychom mohli jediné tehdy plně porozumět, kdyby se to předpověděné již skutečně stalo. Řekl svým učedníkům o některých věcech, které se vztahovaly na obležení Jeruzaléma, o jiných, které se týkaly jeho druhého příchodu a pak o těch, které budou předcházet „konci věků“. Když máme jasnější světlo, snad postřehneme, že všechno předpověděné Spasitelem v tomto památném okamžiku má jakési spojení s každou z těch tří velikých událostí.

4-6: „Ježíš jim odpověděl: ‚Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat ‚já jsem Mesiáš‘ a svedou mnohé. Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách; hleďte, abyste se nelekali. Musí to být, ale to ještě nebude konec.‘“

Ježíš byl vždy praktický. Nejdůležitější věcí nebylo pro jeho učedníky vědět, kdy se „věci stanou“, nýbrž to, aby byli zachováni od zvláštního zla doby. Proto jim Ježíš odpověděl: „Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl, neboť mnozí přijdou a budou říkat „já jsem Mesiáš“ a svedou mnohé.“ Měli dbát na to, aby je někdo z těch lžimesiášů nesvedl tak, jako mnohé jiné svedou. Velký počet podvodníků přišel před zničením Jeruzaléma a vydávali se za vyvoleného Božího. Každá stránka dějin obsahuje jména takových podvodníků. I v našich dnech jsme viděli některé přicházet ve jménu Krista, kteří prohlašovali sebe za spasitele. Takoví lidé svedli mnohé. Ale ti, kteří se drží napomenutí svého Pána, nedají se jimi oklamat.

Slovo našeho Spasitele: „Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách“, může být řečeno skoro pro každé období světových dějin. Málokdy žil svět delší dobu v míru. Téměř stále je slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách. Bylo mnoho takových období po zboření Jeruzaléma také jinde. Ještě jich bude mnoho, než přijde to slavné období, kdy „národy nepozdvihnou více meče proti národu a nebudou se učit více bojům.“

„Hleďte, abyste se nelekali“, to je varovná zvěst pro učedníky Kristovy ve všech dobách. „Musí to být“, proto nebuďte překvapeni a nepropadejte panice. Ale to ještě není konec. Zboření Jeruzaléma byl začátek konce, veliké znamení a předtucha všeho, co se stane, než Kristus zase přijde. To bude určitá část konce, ale ne úplný konec. Ale to ještě není konec.

7-8: „Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech. Ale to vše bude teprve začátek bolesti.“

Někdo by mýšlel, že je dost „běd“, když je hlad, mor a zemětřesení na různých místech, ale náš Pán řekl, že „všechno to“ je teprve „začátek bolesti“, první porodní bolesti a předzvěsti jeho příchodu buď do Jeruzaléma, nebo do celého světa. Když jsou hlad, mor a zemětřesení

teprve „začátky bolesti“, čeho se pak dožijeme, než přijde konec? Toto proroctví chce být pro učedníky Kristovy varováním před tím, co je očekává a odvrátit je od světských věcí. Od světa mohou očekávat mnohá utrpení.

9: *„Tehdy vás budou vydávat v soužení i na smrt a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno.“*

Náš Pán předpověděl nejen všeobecnou bídu a útrapy, které přijdou na Židy a ostatní svět, nýbrž také zvláštní pronásledování, která postihnou jeho vyvolené následovníky. „Tehdy vás budou vydávat v soužení i na smrt a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno.“ Nový Zákon podává hojné důkazy o splnění těch slov. Jen ve dnech ap. Pavla „se všude mluvilo proti té sektě“. Což vůbec některá země zůstala nepotřísněna krví mučedníků? Kdekoliv bylo kázáno Kristovo evangelium, lidé se zbraněmi vystupovali proti zvěstovatelům milosrdenství a vydávali je v soužení i na smrt jak jen mohli.

10: *„A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět.“*

To bude hořké soužení pro následovníky Kristovy. Museli to stále snášet. Pronásledování odhalí zrádce uvnitř církve právě tak, jako nepřátele zvenčí. Mezi vyvolenými se najdou i nástupci Jidášovi, kteří budou ochotni zradit učedníky, jako i Jidáš zradil svého Pána. Tak budou někteří nešlechtníci zrazovat vlastní příbuzné věřící v Krista. A to je ze všeho nejsmutnější. I to museli mnozí snášet pro Krista.

11-12: *„Povstanou lživí proroci a mnohé svedou; a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých.“*

To, co nevykonají pronásledovatelé mimo církev a zrádcové uvnitř, to bude ohroženo falešnými učiteli. Povstanou lživí proroci a svedou mnohé. Oni povstávali ve všech dobách. V naší moderní době povstávají jich celé mraky, až je vzduch jimi přeplněn, jako oblakem žravých

kobylek. Jsou to lidé, kteří přinášejí nová učení a domnívají se, že náboženství Ježíše Krista je něco, co mohou jakýmkoliv způsobem přeformovat a přizpůsobit podle svého. Běda, když takoví učitelé mají nějaké učedníky! Ještě smutnější je, že jsou schopni „mnohé“ svést. A když se tak stává, vzpomeňme si, že Král řekl, že se tak stane.

Proč se divíme, že „vychladne láska mnohých, když se rozmůže nepravost“? Když kazatelé podvádějí národ a podávají jiné „evangelium“, než je evangelium Kristovo? Je to div, že vůbec zůstala láska a horlivost v těch, kteří prošli tak mrazivým a vražedným obdobím, jaké bylo způsobeno modernistickými kazateli destruktivního kriticismu. Zajisté po pravdě se mu říká „destruktivní“, neboť ničí všechno, co by mělo být zachováno a co je cenné.

13: „Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“

Znovu náš Pán připomíná svým učedníkům osobní zodpovědnost každého v takové době soužení a zkoušek, kterými musí projít. Chtěl, aby každý pamatoval, že není vítězem ten člověk, který začíná běžet, nýbrž ten, který doběhne do cíle a získá cenu. „Kdo vytrvá až do konce bude spasen.“ Kdyby toto učení nemělo oporu v Bohu, mělo by malý význam pro chudé, zkoušené a ztrápené ve svatém zápasu s takovým světem, jako je tento. Kdo z nás by vytrval v běhu na závodní dráze víry, kdyby nás Bůh nezachoval od pádu a nedal nám milost setrvat v běhu do konce? Avšak požehnané budiž jeho jméno: „Cesta spravedlivého je jako jasné světlo.“ „Ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.“

14: „A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům a teprve potom přijde konec.“

Svět je pro církev jako lešení pro budovu. Když je církev postavena, lešení se odstraní. Svět musí zůstat tak dlouho, dokud poslední vyvolený nebude spasen. „Potom přijde konec.“ Dříve než byl zbořen Jeruzalém,

„toto evangelium o království“ muselo být „kázáno celému světu“, do posledních dosud známých končin země. Avšak má být zvěstováno „po celém světě na svědectví všem národům“ před zakončením všech věcí. A teprve „potom přijde konec“. Tehdy Král zasedne na trůn své slávy a rozhodne se věčné určení celého lidstva.

SVĚDECTVÍ O KRISTU (J 3,11-12)

Arthur W. Pink (1886 - 1952)

„Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe, a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte“ (Jan 3,11). Jak už jsem výše zdůraznil, byla to Kristova odpověď na to, co Nikodém řekl ve svém prvním výroku. „... víme, že jsi učitel, který přišel od Boha,“ prohlásil tento zástupce Sanhedrinu. V odpovědi náš Pán nyní říká: „...mluvíme, co víme, a svědčíme o tom, co jsme viděli...“ V pozdější fázi rozhovoru se Nikodém zeptal: „Jak se to může stát?“ (verš 9). To, co Kristus řekl ohledně nového narození, ohromilo tohoto vůdce Židů jako něco neuvěřitelného. A proto toto závažné a rozhodné prohlášení - „mluvíme, co víme, a svědčíme o tom, co jsme viděli...“ Kristus se nezaobíral metafyzickými spekulacemi nebo teologickými hypotézami, ve kterých si lebedili židovští doktoři. Spíše upevňoval to, co znal jako božskou skutečnost, a svědčil o tom, co mělo skutečnou existenci a bylo viditelné a pozorovatelné. Jaký příklad klade náš Pán před všechny své služebníky! Učitel Božího slova se nesmí pokoušet vykládat něco, co ještě jemu samotnému není jasné, a už vůbec nesmí spekulovat o Božích věcech nebo mluvit o tom, co neprožil. Spíše musí mluvit o tom, co zná, a svědčit o tom, co viděl.

„... ale vy naše svědectví nepřijímáte.“ Zde je zřejmé spojení mezi tímto výrokem a tím, co je zaznamenáno v předchozím verši. Zde nacházíme Krista napomínajícího Nikodéma za jeho neznalost pravdy shůry; zde odhaluje příčinu takové neznalosti. Důvodem, proč člověk nezná Boží věci, je, že ohledně jich nepřijímá Boží svědectví. Je zásadně důležité, abychom si všimli tohoto pořadí. Zaprvé přijetí, poté poznání:

nejprve uvěřit tomu, co Bůh říká, a poté to pochopit. Tento princip je ilustrován v Židům 11,3 (ČSP) - „vírou rozumíme“. To je první věc prohlášena o víře v této nádherné kapitole víry. Víra je kořenem vnímání. Když věříme Božímu Slovu, On ctí naši víru tím, že nám dá poznání toho, čemu jsme uvěřili. A jestliže Jeho Slovu nevěříme, nenabudeme žádného porozumění věcí shůry.

„Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských?“ (Jan 3,12). Toto je úzce spojeno s předešlým veršem. Tam Pán Ježíš odhaluje příčinu lidské neznalosti Božích věcí; zde odhaluje podmínku růst v poznání. Boží zákon v duchovní oblasti odpovídá tomu, co probíhá v přirozeném světě: Nejprve je čepel, potom klas a nakonec palice v klasu. Bůh nám neodhalí vyšší pravdu, dokud nejprve pořádně neporozumíme těm jednodušším. Toto je, jak to chápeme, morální princip, který zde Kristus vyslovuje. „Pozemské věci“ jsou zřejmé a v určité míře pochopitelné, ale „nebeské věci“ jsou neviditelné a zcela mimo naše chápání, dokud nám nejsou nadpřirozeně odhaleny. Co se týče tohoto místa, „pozemskými věcmi“ rozumíme nové narození, ke kterému dochází zde na zemi, a Pánova zmínka o „větru“ je obrazem působení Ducha ohledně nového narození. Tyto věci měl Nikodém znát z Ezechiele 36,25-27. Jestliže tedy Nikodém nevěřil Božímu slovu ohledně těchto pozemských věcí, jaký význam by pro Krista mělo mluvit k němu o „nebeských věcech“? Zastavme se a vztáhneme tento pronikavý princip na sebe.

Proč je tomu tak, že náš postup v Božích věcech je tak pomalý? Co brzdí náš růst v poznání pravdy? Není odpověď na tyto a všechny podobné otázky uvedena výše: „Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských?“? Pozemské věci jsou věci spojené s pozemskou oblastí. Jsou to věci, které mají co dělat s naším přítomným životem zde na zemi. Jsou to Boží

příkazy, které jsou k řízení našeho dennodenního chození zde dole. Pokud v ně nevěříme, to znamená, pokud si je nepřivlastníme a nepodřídíme se jim, pokud je nepřijmeme a nebudeme na ně dbát, odhalí nám tehdy Bůh vyšší tajemství - „nebeské věci“? Jistěže ne, protože tím by pojistil naší nevíru a házel perly sviním.

Proč máme tak málo světla ohledně mnoha prorockých textů Písma? Proč víme tak málo o stavu těch, kdo jsou nyní „u Pána“? Proč žijeme v takové nevědomosti toho, čemu se budeme věnovat ve stavu věčnosti? Je to proto, že proroctví jsou nejasná? Je to proto, že Bůh odhalil tak málo o přechodném stavu a o stavu věčnosti? Jistěže ne. Je to proto, že nejsme ve stavu přijímat osvětlení ohledně těchto věcí. Protože jsme věnovali tak málo opravdové pozornosti „pozemským věcem“ (věci ve vztahu k našemu pozemskému životu, Boží nařízení k směřování našeho pozemského chození), Bůh nám zadržuje lepší známost „nebeských věcí“ (věci ve vztahu k nebeské oblasti). Ať se pisatel i čtenář pokloní před Bohem v pokorném a kajícím vyznání svých bídných selhání a ať od Něj vyhlížejí milost potřebnou k tomu, aby Mu naše cesty činily větší potěšení. Ať je naší přední touhou ne jasnější pochopení tajemství shůry, ale bezvýhradnější poslušnost požadavkům shůry. Když se obrácíme do Božího slova, ať je naším dominantním motivem, abychom se naučili Božímu smýšlení o nás, abychom mohli chodit v souladu s ním, a ne abychom se stali moudřími v těžce pochopitelných problémech. Pamatujme si, že „hutný pokrm je pro vyspělé, pro ty, kdo mají cvičením své smysly (duchovní smysly) vypěstovány tak, že rozeznají dobré od špatného.“ (Žd 5,14).

LASKAVÝ PASTÝŘ (Tt 1,7-8) III.

Jaroslav Kernal

Muž pevného charakteru

Starší by se měli spokojit s Božím zaopatřením. Možná to bude znamenat, že starší bude – jako apoštol Pavel – pracovat, aby uživil svou rodinu a ve zbylém čase sloužit Božimu stádu, ale rozhodně to nebude člověk, který je ovládaný touhou vlastnit nebo touhou hromadit. Ani alkohol ani peníze neovládají jeho život. Co ho tedy ovládá? Tady se dostáváme ke druhé skupině vlastností – starší:

Má být...

Je tady jeden biblický princip – něco musí pryč, něco nesmí být, a něco jiného se dostává na místo toho starého, něco musí být. Svlečte starého člověka, oblékněte nového:

- *A neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale naplňujte se Duchem. (Ef 5,18 ČSP)*

Takže jsme viděli, co má být odebráno – nyní se podívejme, co má přijít. Pět vlastností mít nesmí, šest jiných má přijít na jejich místo a k nim jedna schopnost, o které budeme mluvit příště:

1. Pohostinný

Pohostinnost je konkrétním projevem křesťanské lásky, která má být vlastní úplně všem křesťanům.

- *Buďte jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to! (1Pt 4,9)*

Bůh zvláštním způsobem působí skrze vztah – host – hostitel. Je to projev Boží moci a vyjádření Boží moudrosti. Je to způsob, jak se buduje Kristova církev, jak Bůh povzbuzuje a vyučuje svůj lid. V této souvislosti stojí za to si všimnout, že novozákonní církev se scházela především po

domech – obvykle neměla žádné zvláštní místo, které by využívala na jedno setkání týdně.

2. Dobrý

Milovník dobra, libující si v dobru, dobrotivý. Dobrota je znakem pohostinného člověka. Komentátor Hendriksen vysvětluje toto slovo jako „připravený dělat to, co je k užitku druhým lidem“. V rané církvi tomuto slovu rozuměli jako neúnavné aktivitě lásky.

Král David se projevil jako milovník dobrého, když se ukryl před Saulem v jeskyni, do které Saul přišel vykonat svou potřebu. Mohl ho zabít, ale neudělal to. A Saul to okomentoval těmito slovy:

- *Dnes jsi mi prokázal dobro. Hospodin mě vydal do tvých rukou, ale tys mě nezabil. Kdypak někdo najde svého nepřítele a nechá ho odejít v dobrém? Kéž tě Hospodin odmění dobrým za to, cos mi dnes učinil! (1S 24,19-20)*

Zeptejte se nevěřících lidí, kteří znají dotyčného. Dobře podle toho poznáte, zda je ten člověk dobrý nebo ne.

3. Rozvážný

To znamená člověk, který je pomalý k vynášení soudů. Toto slovo zdůrazňuje sebeovládání, zvláště ve vztahu k vynášení nějakého úsudku. Je to člověk, který není impulsivní, tak že by slyšel nějakou věc a hned musel reagovat – je rozvážný, přemýšlí o věcech, chce slyšet názor druhých, nechá si poradit. Usiluje o objektivní pohled a hledá citlivé řešení.

4. Spravedlivý

To znamená také přímý, čestný, dbalý zákonů, člověk, který žije podle Božího slova. Je mu skutečně vzorem a normou, kterou se řídí. Nemávne nad tím rukou a neřekne – no, jo, ale to je jenom pro kazatele nebo misionáře,...

- *Spravedlivý zná při nemajetných, svévolník pro takové poznání nemá porozumění. (Př 29,7)*

5. Zbožný

To souvisí s předchozím, ale je tu ještě větší důraz na Boží slovo, na lásku k Bohu a život podle Jeho Slova. Mnoho izraelských králů bylo nespravedlivých a nezbožných, takže sváděli Boží lid. Totéž můžeme mnohdy vidět v církvi. Pokud ji vedou lidé, kteří neprosazují spravedlnost a právo a ohýbají si Boží slovo, jak chtějí, tak je církev slabá, zmatená a je snadnou kořistí pro kdejaký závan falešného učení.

6. Zdrženlivý

Ukázněný nebo střídmy. Jde o sebeovládání a sebekázeň. To jsou znaky Božího muže. To jsou mimochodem znaky každého, kdo kdy něco velkého dokázal. Neukázněný muž je snadnou kořistí chťice, hněvu, kritiky, lenosti, každého pokušení, které mu ďábel podstrčí pod nos.

- *Město se strženými hradbami je muž, který se neovládá. (Př 25,28)*

Hradby byly nejdůležitější obranou starověkého města. Pevné a bezpečné město mělo silné a vysoké hradby. Podle Šalamouna jsou takové hradby u člověka sebeovládáním. A sebeovládání je ovocem Ducha svatého (Ga 5,23). Tedy znovu něco co se týká každého věřícího, co musíme trénovat a co se musíme učit, je to vlastnost, na které musíme usilovně pracovat. Potom Boží Duch bude měnit naše srdce a vystaví pevné hradby, které odolají útokům zlého.

(Dokončení příště.)

ABYCHOM VYDRŽELI, UVAŽUJME O JEŽÍŠI (ŽD 3,1-6)

Steven Cole

Nemusíte se hlásit, ale předpokládám, že mnozí z nás si dali nějaká novoroční předsevzetí a od některých z nich už stačili upustit. Začít s dietou není nic těžkého, ale nenechat toho, když před vás někdo postaví lákavý pokrm, to je práce! Pustit se do cvičení není problém, ale rozhybat se, když na vás celé tělo křičí, že si pro dnešek zasloužíte pauzu, to už taková legrace není. Nebo vážněji: vstoupit do manželství je snadné. Jste mladí, zdraví, zamilovaní a říkáte si: „Jak bych se s tímhle úžasným stvořením mohl kdy nepohodnout?“ Jak ale víme my, kdo žijeme v manželství už léta, když na člověka začnou doléhat životní těžkosti, pak už udržení láskyplného manželského vztahu tak lehké není.

Totéž platí o křesťanském životě. Spolehnout se na Krista a získat darem věčný život je snadné. To je toho! V naší společnosti obvykle není nic obtížného vyznat svou víru v Ježíše tím, že se dáte pokřtít. Ve společnosti muslimské či hinduistické to může znamenat vzdát se rodiny a přátel, někdy snad i života. Ovšem v dnešní Americe je poměrně jednoduché dát se pokřtít. Na členství v místní církvi zpočátku není nic nepříjemného. Je skvělé patřit ke skupině vzájemně se milujících věřících.

Jak ovšem vědí ti z nás, kdo už křesťany nějakou dobu jsou, vydržet tak snadné není. Křesťanský život je neustálý boj proti silám temnoty a obětí je mnoho. Mnozí podlehnou hříchu. Další zanedbávají příležitosti, kdy mohou každý den trávit čas s Bohem, a postupně se tak nechají unést proudem. Postupně na sebe nasbírají nános světa, jako když se nám na autech během zimy, kdy se dají těžko mýt, nastřádají vrstvy špíny a soli. Netrvá dlouho a jsou od Pána velice daleko.

Jiní si napřed vedou aspoň na pohled docela dobře, ale pak ztratí svou počáteční lásku a spokojí se s jednotvárnou křesťanskou existencí. Další odpadnou kvůli zraněním, která jim způsobili druzí křesťané, když o nich šířili polopravdy nebo se k nim špatně chovali. Nejprve tvrdí, že Ježíše stále následují, ale hořkost vůči církvi, Kristovu tělu, si nakonec vybere svou daň. Nevydrží. Židovští křesťané začali dobře. Hned na začátku svého křesťanského života poznali velké utrpení a pronásledování. Mnozí z nich byli pro svou víru připraveni o majetek a snášeli to s radostí (10,32-34). Nyní ale byli v nebezpečí, že sklouznou nazpět k judaismu a nebudou dbát na své velké spasení v Ježíši Kristu (2,1-4). Proto je autor listu povzbuzuje, aby vydrželi.

Poselství naší pasáže jeho dopisu je prosté: Abychom vydrželi, uvažujme o Ježíši. „Uvažovat“ znamená přemýšlet o něčem na základě důkladného a trpělivého zkoumání. Ježíš toto slovo používá, když nám říká, abychom si všimli havranů a lilií (Lk 12,24.27). Havrany vidáme skoro každý den, ale obvykle se nepozastavíme, abychom o nich *uvažovali*. Ježíš poukázal na to, že nesejí ani nesklízejí, nemají stodoly ani spižírny, a Bůh je přesto živí. A uzavřel: „Oč větší cenu máte vy než ptáci!“ Proč mě to nenapadlo samotného? Protože jsem se nezastavil, abych o havranech *uvažoval*.

Uvažovat o něčem stojí *čas* a *úsilí*. Nedochozí k tomu mimoděk, zvláště pokud jste zaneprázdnění. Když tomu ale věnujete čas, obvykle se vám to bohatě vrátí. V Kalifornii jsme měli přátele, kteří navštívili národní park Yosemite, protože slyšeli naše ódy na to, jak je tam krásně. Pak nám řekli, že tam strávili hodinu. Podívali se na to a jeli pryč. Zůstali jsme úplně pať. Hodinu na Yosemite?

Později jsem četl historku o starém zřízenci rezervace, který v Yosemite pracoval, i když mu už táhlo na devadesát let. Strávil poznáváním a obdivováním nádhery Yosemite doslova celý život.

Jednou se ho nějaká dáma z velkoměsta ve spěchu otázala: „Co byste dělal, kdybyste měl hodinu na to, abyste si prohlédl Yosemite?“ Pomalu po ní opakoval: „Hodinu na to, abych si prohlédl Yosemite...“ Odmlčel se a pak řekl: „Madam, kdybych měl na to, abych si prohlédl Yosemite, jen jednu hodinu, šel bych támhle k té kládě, sedl si na ni a brečel!“

Kolik času jste tento týden věnovali uvažování o velkoleposti Ježíše Krista? Bible ukazuje jeho vznešenou slávu na každé stránce. Mimochodem, Bible je naším jediným pramenem informací. Někteří křesťané si vymýšlejí vlastního „Ježíše“, který ale není tím Ježíšem, o němž mluví Bible. Jejich Ježíš nikdy nikoho nesoudí. Když zhřeší, což se stává často, jejich Ježíš je obejme a ujistí je, že všichni děláme chyby. Jejich Ježíš je miluje takové, jací jsou, což se jim zamlouvá, protože se nechtějí zabývat svými hříchy a pomocí sebekázně se cvičit ve zbožnosti. Potíž s jejich Ježíšem je ta, že to není Ježíš Písma!

A proto je zapotřebí, abychom viděli a zakoušeli Ježíše Krista prostřednictvím Božího slova. V tom máme lék proti tomu, abychom se nechali unášet proudem, a sílu k tomu, abychom vydrželi. Zapřísahám nejprve sám sebe, protože mám sám sklon nechat se unášet proudem, a zapřísahám i vás: *Věnujme uvažování o Ježíši co nejvíce času!*

1. UVAŽUJME O JEŽÍŠI JAKO O APOŠTOLOVI A VELEKNĚZI NAŠEHO VYZNÁNÍ.

„Naším vyznáním“ je míněn jak souhrn všech pravd křesťanství, kterému říkáme „víra“, tak souhlas našeho srdce s těmito pravdami. Skutečnosti, kterým věříme, stručně definují velká kréda a vyznání křesťanského učení. Skutečnost, že jim věříme, vyznáváme ústy a z celého srdce. Autor uvádí o Ježíši dvě pravdy, o kterých máme uvažovat:

A. Uvažujme o Ježíši jako o apoštolovi našeho vyznání.

Toto je jediné místo v Písmu, kde je pro Ježíše použit tento titul. Použití samotného jména „Ježíš“ soustřeďuje pozornost na lidství našeho Spasitele, které autor listu právě rozebíral ve druhé kapitole. Jako člověk, narozený z panny Marie, přišel Ježíš na zem, aby poslušně splnil konkrétní úkol, který mu dal Otec.

„Apoštol“ doslova znamená někoho, kdo je vyslán s pověřením. V Janově evangeliu se často říká, že Ježíše poslal Otec (J 3,17.34; 5,36-38 a jinde). Přišel, aby nám ukázal Otce a uskutečnil Otcův plán na naše vykoupění tím, že prolil svou krev. Ježíš řekl, že nic nedělá ze své vlastní iniciativy, ale že mu jde pouze o splnění vůle toho, kdo ho poslal (J 5,30).

Boha nemůžeme znát jinak než Ježíšovým prostřednictvím (Lk 10,22). Jediná možnost, jak se můžeme dozvědět o nebi a věčném životě, je ta, že Ten, kdo tam tráví věčnost, opustí svou tamní slávu a přijde nám tyto věci odhalit. Ježíš Otcí říká: „Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali“ (J 17,6).

Inspirované záznamy o tom, co tito lidé viděli a slyšeli, jsou nám k dispozici v Novém Zákoně. Ježíš po vzkříšení svým učedníkům řekl: „... že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech“ (Lk 24,44). To jsou tři části, na které se dělí hebrejská Bible. A tak Nový i Starý zákon ukazuje na Ježíše, na toho, koho Bůh pověřil, aby ho ukázal lidem a vykonal jeho vůli.

B. Uvažujme o Ježíši jako o veleknězi našeho vyznání.

Tuto skutečnost už autor uvedl ve verši 2,17 a později se ji chystá dále rozvést. Zde se o ní zmiňuje jen mimochodem, a proto se o ní zmíním mimochodem i já. Apoštol naší víry přináší Boha dolů k nám; velekněz přináší nás vzhůru k Bohu. Přinesl svou krev na slitovnici jako oběť smíření za naše hříchy, čímž uspokojil nároky Božího spravedlivého hněvu, takže nyní jsme v jeho přítomnosti vítáni.

I když Písmo Mojžíše nikde nenazývá apoštolem, v podstatě v Izraeli tuto úlohu zastával. Bůh Mojžíše pověřil, aby vysvobodil jeho lid z egyptského otroctví. Mojžíš nebyl velekněz. Tuto roli dostal jeho bratr Áron. Ježíš v sobě spojuje obě funkce. Je naším apoštolem i veleknězem. Jeho příkazům se musíme podřídit jako příkazům z autority všemohoucího Boha. Musíme před Boha přicházet pouze prostřednictvím zásluh Ježíšovy krve. Uvažujme často a pozorně o Ježíši, apoštolovi a veleknězi našeho vyznání!

2. UVAŽUJME O JEŽÍŠI JAKO O TOM, KTERÝ JE VĚTŠÍ NEŽ MOJŽÍŠ.

Od verše 3,2 až do verše 3,6 autor rozvíjí myšlenku, že Ježíš je větší než Mojžíš. Abychom to pochopili, musíme si uvědomit, že v židovských představách nebyl nikdy nikdo větším vůdcem než Mojžíš. Byl pro ně tím největším člověkem v dějinách. Když byl miminkem, Bůh mu zázračně zachránil život. Bůh se Mojžíšovi ukázal v hořícím keři a poslal ho, aby vysvobodil jeho lid po čtyřech stech letech zajetí v Egyptě. Mojžíšovým prostřednictvím seslal Bůh pohromy na Egypt a rozdělil Rudé moře, aby Izraelce vysvobodil. Mojžíš v poušti uhodil do skály, aby vydala vodu. Vyšel na horu, kde hovořil s Bohem tváří v tvář a převzal od něj Desatero přikázání. Mojžíšovi Bůh dal podrobné instrukce, jak postavit svatostánek. Mojžíš napsal prvních pět knih Starého zákona, ve kterých Izraelci ukazují, jak má žít v Boží přítomnosti.

Při jedné příležitosti zpochybňovali Mojžíšovo vedení dokonce i jeho bratr Áron a sestra Mirjam. Bůh sestoupil v oblakovém sloupu a řekl (Nu 12,6-8):

Poslyšte má slova: Bude-li mezi vámi prorok, já Hospodin se mu dám poznat ve vidění, mluvit s ním budu ve snu. Ne tak je tomu s mým služebníkem Mojžíšem. Má trvalé místo v celém mém domě. S ním

mluvím od úst k ústům ve viděních, ne v hádankách; smí patřit na zjev Hospodinův. Jak to, že se tedy nebojíte mluvit proti mému služebníkovi Mojžíšovi?

Když se oblak zvedl, Mirjam byla malomocná! Mojžíš se nad ní slitoval, prosil Boha, aby ji uzdravil a Bůh ho vyslyšel. V celé izraelské historii nebyl nikdo, kdo by byl větší nebo váženější než Mojžíš. Mojžíš ovšem nebyl dokonalý a autor listu se mohl zaměřit na jeho chyby. To ovšem neudělá. Místo toho nejprve ukáže, že:

A. Ježíš i Mojžíš byli oba věrní (3,2).

Autor s odvoláním na Nu 12,7 (LXX) dvakrát opakuje, že „Mojžíš byl věrný v celém Božím domě“ (3,2,5). Jak řekl Pavel v 1. Korintským 4,2: „Od správců se nežadá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným.“ (Je to stejné slovo i v řečtině.) Věrný člověk žije celý život, včetně svého vnitřního myšlenkového života, v soustředění na Boha. Pavel připomíná Tesalonickým (1Te 2,3-6), že k nim nepřišel s lichotkami nebo pod nějakou záminkou, protože by byl chtivý zisku. A dodává k tomu: „Bůh je svědek!“ Říká, že nemluví tak, aby se zalíbil lidem, „ale Bohu, který zkoumá naše srdce“. Věděl, že Bůh zná každou naši myšlenku i motiv. Nehrál to pro publikum. Snažil se těšit Boha vším, co dělal, ať na veřejnosti nebo v soukromí. To je klíč k věrnosti.

Autorovi zde šlo o to, že Ježíš i Mojžíš byli oba věrní. Srovnává je, místo aby je stavě do protikladu, protože ví, že jeho publikum si Mojžíše velice váží a protože sám Bůh Mojžíše chválí za jeho věrnost. Ve Exodu 35-40 je dvaadvacet zmínek o Mojžíšově věrnosti Bohu. (John MacArthur, Jr.: *Hebrews* [Moody Press], str. 82.) Ježíš byl samozřejmě věrnější než všichni ostatní včetně Mojžíše, protože neselhal ani jednou. Autor ale začíná tímto srovnáním. Teprve potom začne ukazovat, proč je Ježíš větší než Mojžíš.

B. Ježíš je hoden o to větší slávy než Mojžíš, o co je stavitel domu větší než dům sám (3,3-4).

Na tomto místě jde především o to, že Mojžíš, ačkoli byl velkým vůdcem, byl pouze členem Boží domácnosti, zatímco Ježíš je stavitel celého domu. Verš 3:4 vysvětluje, že stavitel všeho je Bůh. Ježíš je stavitel Božího domu (3,3), a proto je Bohem. Jak autor řekl v úvodu listu, právě Ježíšovým prostřednictvím Bůh stvořil svět (1,2).

Autor tedy, aniž by sebe méně snižoval význam Mojžíše, který byl velkým vůdcem, říká v podstatě toto: „Ježíš je v úplně jiné kategorii! Mojžíš byl v Božím domě věrným vůdcem, ale Ježíš dům postavil. Jestli žasnete nad tím, jak se Izrael stal po čtyřech stech let v otroctví národem, a obdivujete, jak Bůh použil Mojžíše k tomu, aby je z Egypta vyvedl, žasněte ještě víc nad tím, že to byl Ježíš, kdo to všechno naplánoval! To on povolal Abrahama z Kaldejského Uru a slíbil mu, že v jeho potomstvu požehná všem národům. To on se ukázal Mojžíšovi v hořícím keři. To on putoval s Izraelem pouští v oblakovém a ohnivém sloupu. To on jim dal jíst manu a pít vodu ze skály (viz 1K 10,1-4). Je-li Mojžíš hoden úcty, je Ježíš ještě mnohem více hoden slávy. Proto nechodte od Ježíše zpátky za Mojžíšem, protože to znamená odvracet se od samotného Boha k pouhému člověku.“

C. Mojžíš byl v Božím domě věrný jako služebník, ale Ježíš je věrný jako Syn (3,5-6).

Řecké slovo přeložené jako „služebník“ se v celém Novém zákoně vyskytuje pouze zde. Pochází ze 4. Mojžíšovy 12,7 (ve znění LXX) a má významový odstín popisující někoho, kdo slouží dobrovolně. (G. Abbott-Smith: *A Manual Greek Lexicon of the New Testament* [Charles Scribner's Sons], s. 108.) Kontrast spočívá v tom, že Mojžíš byl sice velký, ale přesto pouze služebník, zatímco Ježíš je Boží Syn, dědic všeho.

Jako služebník měl Mojžíš za úkol „dosvědčit to, co teprve bude vysloveno“ (3:5). Mojžíš ve všem, co napsal, vyhlížel Ježíše. Ježíš farizeům řekl: „Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně“ (J 5,46). Mojžíš byl pouhý služebník, který připravoval cestu pro dědice, jímž je Ježíš. Argument tedy zní: „Nevracejte se k Mojžíšovi. Uvažujte o Ježíši, protože Ježíš je větší než Mojžíš.“

Nikdo z nás asi není v pokušení vrátit se k Mojžíšovi, ale snadno podléháme pokušení držet se dobrých věcí tak silně, že přicházíme o ty nejlepší. Někteří věřící zdůrazňují poslušnost. Poslušnost je určitě dobrá. Bůh nedopusť, abychom neposlouchali jeho slovo!

Jenže ti, kdo zdůrazňují poslušnost, k ní někdy začínají přidávat věci, které přesahují Boží slovo, a upadají do zákonictví. Honí se za maličkostmi, a zapomínají na to hlavní. Prosazují lidské zákony a normy, jako by byly závazné pro všechny křesťany. Pyšní se tím, že je dodržují, a na ty, kdo to nedělají, se dívají spatra. Ježíš se postavil proti farizeům, kteří puntičkářsky dávali desátky i z koření do své kuchyně, a přitom nedbali „na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost“ (Mt 23,23).

Setkal jsem se také s lidmi, kteří zdůrazňují znalost Bible nebo správnou teologii, a to jsou opět velice důležité věci. Pokud nás ale naše biblické a teologické znalosti nevedou k tomu, abychom lépe znali a uctívali Ježíše Krista a abychom se mu ve svých srdcích úplněji podřídili, vyměnili jsme to nejlepší za něco dobrého. A jestli jsme na své velké znalosti pyšní a na ty, kdo nejsou tak osvícení jako my, se díváme svrchu, jsme už úplně vedle. Pravé poznání Ježíše jako nejvyššího vládce vede k pokoře, ne k pýše.

Uvažujme tedy o Ježíši! Abychom vydrželi ve zkouškách a pokušeních křesťanského života, uvažujme o Ježíši jako o apoštolovi a veleknězi našeho vyznání. Uvažujme o Ježíši jako o tom, který je větší než Mojžíš.

3. A UVAŽUJME O TOM, CO JEŽÍŠ UDĚLAL Z NÁS.

Je významné, jak autor čtenáře oslovuje:

A. Ježíš z nás udělal „svaté bratry“ (3,1 KMS, NBK).

Slovo „bratří“ odkazuje nejspíš k verši 2,11, kde se Ježíš nestydí nazývat svůj lid svými bratry. Vyjadřuje náš blízký vztah se svým Spasitelem. I přívlastek „svatí“ souvisí s tímto veršem, v němž se říká, že Ježíš je tím, kdo posvěcuje, a my těmi, kdo jsou posvěcováni.

Sloveso „posvěcovat“ je odvozeno od slova překládaného jako „svatý“, které označuje ty, kdo byli ze světa vyhrazeni pro Boha. Apoštol Pavel Boží lid často oslovuje jako „svaté“. „Svatí“ nepředstavují žádnou mimořádnou kategorii křesťanů, kteří si zaslouží zvláštní uznání. Všichni, kdo znají Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, jsou svatí čili „svatí bratří“.

Pojem posvěcení či svatosti je používán ve třech významech. Smysl, o kterém nyní mluvíme, je ten, že ve chvíli, kdy jsme byli spaseni, jsme byli jednou provždy vyhrazeni pro Boha. Další smysl je průběžné posvěcování v podobě růstu ve zbožnosti. A konečně, až v budoucnosti spatříme Ježíše, budeme posvěceni zcela a navždy, takže už nikdy nezhřešíme. Budeme-li mít na paměti naše současné postavení svatých bratří, pomůže nám to odmítat pokušení a žít jako lidé vyhrazení Bohu.

B. Ježíš z nás udělal účastníky nebeského povolání (3,1 KMS, NBK).

V Listu Židům se slovo „nebeský“ objevuje vícekrát, než v kterékoli jiné knize Nového zákona (šestkrát: 3,1 [povolání]; 6,4 [dar]; 8,5 [svatyně]; 9,23 [věci]; 11,16 [vlast]; 12,22 [Jeruzalém]). „Ve všech případech je ‚nebeské‘ srovnáváno s ‚pozemským‘ a ve všech případech je ‚nebeské‘ tím, co je vyšší, jako skutečnost v porovnání se svým stínem.“ (Donald Guthrie: *Hebrews, Tyndale New Testament Commentaries* [IVP/ Eerdmans], s. 97.) Naše povolání je nebeské v tom smyslu, že přichází z nebes a v nebesích vrcholí. Iniciativa pohází od Boha, který nás volá, abychom byli jeho „vyvolanými“ (*ekklésia*, řecké slovo pro „církve“). Být účastníky nebeského povolání znamená, že se musíme soustředit na nebesa a na požehnání, která nám tam Bůh slíbil dát, a ne na pozemské věci.

C. Ježíš z nás udělal svůj dům (3,6).

Slovo „dům“ je v tomto odstavci použito sedmkrát. Označuje metaforicky Boží lid, ve kterém Bůh přebývá (Ef 2,19.22; 1Tm 3,15; 1Pt 2,4-5). Bible Božím domem nikdy nenazývá budovu církve. Božím domem je Boží lid. Může se setkávat ve stodole nebo na poli nebo v něčím domě nebo v budově postavené zvlášť pro tento účel. Tato budova ovšem není svatá: svatý je Boží lid! My máme být *společně* budováni v chrám, posvěcený v Pánu, v duchovní příbytek Boží (Ef 2,21-22).

To všechno je velice potěšující, ale nyní autor dodává jedno ze svých nepříjemných varování: „... *pokud* si ... zachováme smělou jistotu a radostnou naději.“ (Spojení „až do konce“ pravděpodobně není původní a bylo na toto místo doplněno podle verše 3,14; Bruce Metzger: *A Textual Commentary on the Greek New Testament* [United Bible Societies], 2. vyd., s. 595.) Tuto podmiňovací vedlejší větu vysvětluje F. F. Bruce (*Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 59):

Tvrzení, že zkouškou pravosti křesťanského života je vytrvání v něm, se nikde v novém zákoně neopakuje tak často a tak naléhavě ... [jako v Listu Židům]. Učení o vytrvání svatých až do konce s sebou jako důsledek nese prospěšné učení, že svatí jsou ti, kdo až do konce vytrvají.

Pokračuje odvoláním na podobenství o rozsévači, v němž semeno padlé na skalnatou půdu napřed rychle vzešlo, ale pak na slunci uvadlo a uschlo, protože nemělo dost hluboké kořeny. Ježíš vyložil, že mluví o těch, kdo Boží slovo napřed s radostí přijímají, ale pouze na krátký čas, a „když pak přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadají“ (Marek 4:17). Jak vysvětluje Bruce, přesně toho se autor Listu Židům obává u svých adresátů. Proto opakovaně zdůrazňuje nezbytnost smělé jistoty a radostné naděje.

ZÁVĚR

Křesťanský život není sprint na sto metrů. Je to maratón. Maratónský běh je pojmenován podle Marathónu, kde se Řekové v rozhodující bitvě střetli s Peršany. Kdyby byli bitvu vyhráli Peršané, o slávě Řecka by nikdy nikdo neslyšel. Navzdory strašlivé převaze nepřítelů zvítězili Řekové. Jeden z řeckých vojáků běžel ve dne v noci, celou cestu až do Athén, aby tam zprávu oznámil. Přiběhl přímo k představitelům města a vydechl: „Radujte se, zvítězili jsme!“ Splnil tak svůj úkol a vykonal svou práci, načež zemřel vyčerpáním. (William Barclay: *The Letters to Timothy, Titus, and Philemon* [Westminster Press], s. 210-211.)

Je výmluvné, že ve svém posledním dopise Timoteovi Pavel nerekapituluje, kolik lidí přivedl ke Kristu, kolik sborů založil nebo kolik evangelizačních projektů zorganizoval. Říká prostě: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval“ (2Tm 4,7). Bojoval a doběhl – vydržel! Chceme-li se zařadit mezi takové jako on, věnujme uvažování o Ježíši co nejvíce času!

Otázky k diskuzi

1. Proč je důležité stavět své chápání Ježíše *pouze* na Bibli, a ne na osobní zkušenosti nebo populárních představách?
2. Uveďte některé praktické důsledky faktu, že je Ježíš apoštolem našeho vyznání.
3. Uveďte některé praktické důsledky faktu, že je Ježíš větší než Mojžíš.
4. Mnozí křesťané jsou vůči církvi zahořklí a dávají přednost uctívání „mimo“ církev. Proč to není v souladu s Božím záměrem?

OPOŽDĚNÁ RADOST (5)

Paul Tripp

Minulé čtyři články jsme věnovali tomu, co nazývám vůbec nejlepším uctíváním - hlučné oslavě zaznamenané pro nás ve Zjevení 19,6-8.

Chtěl jsem naslouchat věčnosti a hlasům lidí na druhé straně, protože jsem hluboce přesvědčen, že jejich pohled na život nám pomůže v oblastech, kde máme tendenci být slabí, zmatení a lehce pokušitelní.

Dostalo se nám pomoci v oblastech Vyjasnění hodnot, Kultivace uctívání a Přesměrování na slávu. Tento článek je poslední v řadě - a uhádli jste - jeho název je stejně neobvyklý jako ostatní! Budeme se zabývat významem Opožděné radosti.

Opožděná radost

Nevím, jak vy, ale já dokážu být velmi netrpělivý. Když o něco požádám, chci to mít hned! Když někam jdu, očekávám, že přijdete včas a budete na mě čekat v autě! Pokud to nebude bez meškání, snadno se ze mě stane podrážděný člověk. Víím, že se to týká i vás.

S Bohem to tak není. Když čtu Písmo, vždycky mě ohromí trpělivost našeho nebeského Otce. Pomyslete na všechny ty generace mezi pádem Adama a Evy a příchodem Krista. Pomyslete na všechny ty proroky, které Bůh poslal, aby vzpurným a modloslužebným Izraelcům vyřizovali stále to samé.

Kdybych to řídil já, Adam a Eva by padli ráno, Kristus by přišel odpoledne a nové nebe a nová země by se objevily při západu slunce. To celé by trvalo 18 hodin, maximálně! Ale Bůh měl plán, dokonalý plán a všechno se událo podle načasování shůry.

Důvod, proč se příchod Krista zpozdil a proč se s Kristovým návratem otálí (ačkoliv technicky vzato, podle Boha nejde vůbec o zpoždění), není ten, že by Bůh usnul za volantem. Jeho prodlení bylo a je úmyslné. Všechno se děje přesně tak, jak se to má dít. Každá chvíle je částí plánu. Je to prostě ten nejlepší způsob.

Ohromný zástup si to uvědomuje. Nelitují a nestěžují si na všechny ty chvíle čekání na zemi. Naopak, oslavují dokonalé Boží načasování. Podívejte se na ten text znovu: „**Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí** [Bůh měl všechno celou dobu pod kontrolou] ... **přišel den svatby Beránkovy** [konečně je tady, a všechno to stálo za to!]

Neřídíme to

Důvodem, proč vy i já nenávidíme čekání je, že nám zpoždění připomíná, že nemáme kontrolu. Kdybychom mohli řídit situace, místa a vztahy našeho každodenního života, nemuseli bychom čekat. Neexistovalo by nic takového jako zpoždění.

Místo aby vás čekání frustrovalo, mělo by vás vlastně povzbudit. Proč? Čekání vám nejen připomíná, že nemáte kontrolu, **čekání vám připomíná, že někdo Jiný má kontrolu**, a to je ta nejlepší představitelná zpráva.

Boží načasování je vždy správné a Hospodinovy cesty jsou vždy dobré a pravé. Jeho plán je tak dokonalý, jak jen může být. Nenechte se odradit. Král vás neopustí. Jeho plány se naplňují, i když se třeba zdá, že to trvá věčně.

Tento článek je ze stránek [Paul Tripp Ministries](http://www.paultripp.com). Další články naleznete na stránkách www.paultripp.com. Použito se svolením.

NEZÁLEŽÍ NA TOM, ČEMU VĚŘÍŠ, POKUD TO MYSLÍŠ UPŘÍMNĚ

Alistair Bagg

Rád létám s United Airlines a jedním z důvodů je to, že je velmi často možné na 9. kanálu naslouchat komunikaci mezi kokpitem a věží. Žasnu nad přesností a svědomitostí, které charakterizují tyto slovní výměny. Je samozřejmostí, že pilot opakuje pokyny, které získává, aby bylo naprosté jasno ohledně směru, rychlosti a výšky letu. Když kontrolor říká pilotovi, aby „sestoupil na 2 750 metrů a tuto výšku udržoval“, dokážete si představit, že by pilot odpověděl: „Co myslíte těmi 2 750 metry?“ a že by poté s kontrolorem rozmlouvali o otázce objektivní normy měření? Představte si, že by se dohodli na tom, že spolu nebudou souhlasit a budou se navzájem tolerovat, pokud to oba budou se svým přesvědčením myslet upřímně. Všechna upřímnost světa nebude schopna zabránit katastrofě, je-li norma měření špatná. Teď daleko běžnější příklad ze života - každé dítě, které se pro svou podměrečnou výšku nedostalo na horskou dráhu, může dosvědčit, jak marné by bylo pokoušet se přesvědčit obsluhu nějak takto: „Dobře, podle vaší tabulky možná nemám metr a půl, ale pro mě se metr třicet rovná metru padesát, a myslím to velmi upřímně.“ Nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, ani na chvíli nezapochybuje, že to dítě se upřímně pouze velice mýlí.“ Taková vnitřní logika je uznávána v architektonických nákresech, stavebním inženýrství, neurochirurgii a obecně napříč celým spektrem. Tedy dokud nenarazíme na otázku náboženství a obzvláště na exkluzivní křesťanská tvrzení.

EXKLUZIVNÍ TVRZENÍ

Pamatuji si, že jsem se v 70. letech stal součástí docela ostrých debat ohledně pravdivosti křesťanských tvrzení. Nyní je však obvyklé, že pokud vůbec dojde k menší diskuzi, konverzace končí touto frází „na rozloučenou“: „Dobře, nepochybuji o vaší upřímnosti, a to je koneckonců vše, na čem záleží.“ S ohledem na tento vžitý náhled a přítomnost tolika odlišných náboženských myšlenek tkví podstata problému tedy v tom, jak říct, že křesťanství je pravdivé, a tím vyvrátit tento mýtus. Je důležité poznamenat, že křesťanské poselství vždy zpochybňovalo konkurenční náboženská a intelektuální přesvědčení pluralitního světa. Ve Starém zákoně Božímu lidu dělalo nanejvýš dobře, když mohli bezostyšně prohlašovat, že mají pravdu a ostatní že se mýlí. To samé platí o církvi v Novém zákoně, ať už čelili aténským modlám nebo náboženským švédským stolům v Korintu. A tak to pro nás tváří v tvář mystice new-age, východním náboženstvím a kultům, jako jsou scientologie a mormonismus, není nic nového. Zůstává však příznačné nebezpečí, že tento mýtus upřímnosti přijmeme. Multikulturní program vyžaduje, aby náboženství nevyjadřovala tvrzení o výhradním vlastnictví pravdy. Navíc, liberálně politické směřování předepisuje, aby bylo se všemi náboženstvími nakládáno stejně. Je pravda, že s odlišnými náboženstvími, než je to naše, bychom měli jednat s úctou, ale pokud je považujeme za rovnocenná, odhalujeme tím míru, do jaké jsme už mýtus přijali. Moje upřímnost nemůže být brána jako záruka pravdy. Moji dobří židovští přátelé věří, že Ježíš nebyl Mesiáš, já věřím tomu, že je. Nemůžeme mít oba pravdu. Hindové věří, že Bůh se vtělil při mnoha příležitostech. Jako křesťané věříme, že k tomu došlo jen jednou a to v osobě Pána Ježíše Krista. Obě strany nemohou mít pravdu.

KAZATELNA A LAVICE

Církev se musí mít na pozoru před vlezlou představou, že každý názor, který zastáváme upřímně, lze považovat za pravdivý. Je to tragické, ale zdá se, že veliké množství evangelikálů si této hrozby není vědomo, nebo ještě hůř, nejsou ochotni se postavit ďábovým intrikám. Do jaké míry tato smutná pravda platí, lze posoudit, zamyslíme-li se nad skutečností, že zmatek za kazatelnou plodí kompromis v lavicích. Zamyslete se nad nejistými zvuky, které se ozývají z našich kazatelen.

Služebníci evangelia se stále více a více zabývají okrajovými záležitostmi. Ve snaze být uživatelsky přátelští a pěstovat vztahy, je věrné souvislé vykládání Bible neoblomně ignorováno nebo bezděčně odsouváno stranou. Následkem je, že posluchači vyvozují, že morální příkazy existují samy o sobě bez základu v doktrinálních příkazech. To zase vede k pocitu jednoty s těmi, kdo náhodou sdílejí naše okrajové obavy ohledně modlitby ve škole, domácí školy, financování bez dluhů či jiného. Shromáždění bez vyučování poté snadno podléhají lži, že i když se s tou skupinou o pár domů dále neshodneme na božství Ježíše Krista, mají jasno, co se týče politických a morálních otázek, a koneckonců „jsou velmi upřímní v tom, čemu věří.“ Jeden z mých dobrých přátel sloužící mezi mladými lidmi mi nedávno vyprávěl o evangelikálním shromáždění náctiletých, kam vedoucí pozvali dva mormonské starší, aby promluvili o mormonismu. Ohromujícím výsledkem bylo, že spousta mladých lidí byla zcela zmatena ohledně toho, čemu věří. Chtěli vědět, proč bychom je neměli také považovat za křesťany, když jsou tito mladí muži s dobrými úmysly „tak upřímní“. Ve spoustě situací je problémem, že mnozí pastoři by neprohlásili jiné myšlenky a náboženství za mylné.

TOLERANCE A EXKLUZIVITA

Exkluzivita je ta náboženská myšlenka, kterou nelze tolerovat, a proselytismus je špinavé slovo. Musíme se postavit otázce, kterou ke konci svého života položil Max Warren: „Opravdu není golgotský kříž už ničím jiným než matoucí značkou kruhového objezdu ukazující do všech směrů, nebo je to stále místo, kde mají všichni lidé pokleknout?“ Zamyslete se nad výše uvedenou hodnotou programu „judeo-křesťanů“, kteří ve své snaze uznávat judaismus, jsou čím dál méně ochotní jednoznačně prohlásit, že pod nebem není jiné jméno, v němž budou muži i ženy spaseni, než jméno Ježíš.

Zamyslete se také nad mírou, do jaké je tolerance vyvyšována nad pravdu. Kdyby se měl dnes Martin Luther vrátit a znovu přibít své teze na vrata, narazil by nejen na falešný systém náboženství, který odmítl, ale překvapivě a tragicky i na opozici mnoha evangelikálů, kteří klíčovou doktrínu ospravedlnění pouze vírou odsunují na okraj svou obavou, aby neurazili ty, kdo ji odmítají. Vždyť „jsou to velmi upřímní lidé.“ Když se však snažíme potěšit lidi a získat jejich souhlas kvůli jejich upřímnému přesvědčení, nejsme už služebníky Krista, ale těmi, kdo jsou jako galatští ve vážném nebezpečí, že přijmou evangelium, které vůbec není evangeliem.

Je proto nezbytně nutné, abychom identifikovali tyto a ostatní nenápadné způsoby, kterými se tato lež nabaluje na naše přesvědčení, a abychom se rozhodli, že ji vykořeníme. Jak to Don Carson velmi výstižně zdůraznil v *The Gagging of God*, že k hlasům, které odporují pravdě Bible, bychom měli být zdvořilí, „pokud však trváme na tom, aby jim byla propůjčena stejná autorita (vždyť jsou všichni upřímní), otevřeně přijímáme filozofický pluralismus na úkor trvání si na biblickém křesťanství“.

[Evangelical Magazine](#)

ZNOVUZROZENISMUS

Richard R. Ochs

V současnosti se hodně mluví o rychlém růstu kultů. Svědkové Jehovovi, Křesťanská věda, mormonismus, Církev sjednocení a mnoho méně známých skupin produkuje ohromující počet obrácených. Přesto je společný vliv všech těchto skupin zastíněn hnutím, které v posledních několika letech vyrostlo tak, že zahrnuje přes 30% populace USA. Úžasný vývoj toho, co bychom mohli nazvat „znovuzrozenismem“ zasahuje do všech oblastí naší společnosti. Pokud jsou poslední čísla průzkumů prováděných v církevních kruzích přesná, pak lze na současný jev znovuzrozenismu nahlížet jako na nejrychleji rostoucí kult v Americe. Znovuzrozenismus zachvacuje fundamentalistické denominace jako kvásek těsto a zasahuje ve velké míře i do kultury. Kandidáti se k němu hlásí, aby získali hlasy, producenti zábavy jím lákají davy, hráči fotbalu ho proklamují, aby tak dodali vážnosti své brutalitě o nedělních odpoledních a obchodní svět ho prosazuje, aby vydělal peníze. I světský tisk, rádio a televize ho shledaly módním, a tak občas to malé slůvko „znovuzrození“ propašují do své řeči v podobě mluvené či tištěné.

To, že svět naskočil do populárního trendu znovuzrození, aby ho zneužil, je smutné, ale ne překvapivé. Od duchovně slepého světa bychom neměli očekávat nic jiného. Skutečnou tragédií je, že celý ten zmatek spustila a rozšířila „církev“, a nyní ho vychvaluje jako veliké probuzení křesťanství.

Je pravdou, že velká část současného evangelikalismu se stejně jako sbor v Sardách zdá být živá, ale vlastně je mrtvá (Zj 3,1). A my nemůžeme za tento stav vinit ateisty, agnostiky ani liberály. Ne, chyba

spočívá na takzvaných „věřících v Bibli“. To oni kážou faleš jako pravdu a propagují ji přímo s kultovním zápalem. Výsledkem je, že celé zástupy uvěřily lži a míří do pekla přímo z lavic fundamentalistických sborů s Bibli ve svých rukách a modlitbou na rtech. Mnozí další přicházejí vším tím pokrytectvím a falešným „naplněním“ o iluze a docházejí k závěru, že to „znovuzrození“ je ve skutečnosti o ničem.

PRAVDA OBRÁCENÁ V LEŽ

Ale neučí snad Bible, že se lidé musí znovu narodit? Nebylo toto absolutně základním učením našeho Pána, Jeho apoštolů a církve v průběhu všech dob? Ano, samozřejmě že bylo a bez toho neexistuje žádné pravé křesťanství. Ale chyba oblečená do biblické terminologie je stále chybou. V případě současného hnutí znovuzrození se terminologie Písma používá k vyučování pravého opaku Jeho původního významu. Velká doktrína lidské potřeby regenerace (tzn. zázračného nového narození) je prezentována způsobem, který přesně popírá podstatu toho, co má vyučovat. Jednoduše řečeno, chybou je toto: *znovuzrození je výsledkem něčeho, co udělají lidé*. To něco může znamenat „jít dopředu“ na konci evangelizačního kázání, může to být „rozhodnutí“ pro Krista, nebo „pokání“ a „uvěření“ v evangelium. Předložíme-li před hříšníka jakýkoliv požadavek, vzbudí to dojem, že hříšný člověk sám je tím, kdo si přivozuje znovuzrození.

Smutné důsledky takového vyučování můžeme vidět všude kolem sebe. Evangelisté, kteří věří, že lidé *mrtví v hříchu* se dokážou obrátit k Bohu a také to udělají, pokud na ně bude vyvíjen ten správný emoční a psychologický nátlak, tlačí ztracené lidi k „rozhodnutí“. Cokoliv je nutné k tomu, aby lidé „přišli dopředu“, aby zvedli ruku nebo podepsali kartičku, o to se dnešní „získávači duší“ pokoušejí. Vysoce emoční setkání, prodlužované výzvy, opakování refrénů a dokonce i podvodné

taktiky, kdy jsou poradci strategicky rozmístění v obecnstvu, aby v čase „výzvy“ přišli dopředu - všechno to zavání technikami davové psychologie.

Ti, kdo skutečně přijdou dopředu (zvednou ruku nebo podepíšou kartičku) jsou poté vedeni k víře, že Bůh přišel do jejich srdcí a že jsou nyní „spaseni“. Hluboko uvnitř však vědí, že se ve skutečnosti nic nestalo. Evangelista něco udělal, ztracený člověk něco udělal, ale *Bůh neudělal nic*. Nedošlo k žádnému zázraku. Osoba může mentálně souhlasit s doktrínou nového narození a pokusit se z ní radovat, ale nedošlo k nadpřirozenému přechodu ze smrti do života (Ef 2,4-5). Proto většina „obrácených“ tohoto druhu „znovuzrozenismu“ neprojevuje žádný skutečný zápal pro Boha a mnozí po měsíci nebo dvou odpadnou úplně.

To, že někteří jsou v těchto situacích přiváděni do království, je nepochybně pravda. Ale je to navzdory těmto metodám, ne díky nim. Pokud se podíváme do textu Písma nejčastěji citovaného ohledně nového narození, zjistíme, že Pán učil pravý opak moderního „získávání duší“.

Musíte se znovuzrodit

Ve 3. kapitole Janova evangelia říká Ježíš Nikodémovi: „Musíte se narodit znovu.“ Co Pán tímto výrokem myslel? Zaprvé je třeba si všimnout, že Ježíš neřekl nic o nějakém skutku nebo rozhodnutí, které musí Nikodém udělat, ani mu neřekl, aby činil pokání a uvěřil evangeliu. Ježíš vlastně Nikodémovi vůbec neřekl, že by měl něco udělat! „Musíte se narodit znovu“ nebyl příkaz, který měl Nikodém poslechnout, bylo to prosté prohlášení. Nikodém ve své slepotě tomuto výroku neporozuměl a zeptal se, jak by někdo mohl něco takového udělat - člověk „nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Na to Ježíš vlastně řekl: „Mluvím o příchodu Božího Ducha a zázračném

vypůsobení života v tobě. Vy jste tělo a tělo může vytvořit jen tělo. Jen Boží Duch může vypůsobit duchovní narození, které musíte mít, abyste vstoupili do Božího království, a Boží Duch vane, kam chce.“ (viz Jan 3,1-8). Moderní evangelizační techniky a vyučování v tomto záznamu nápadně chybí. Pán nedal Nikodémovi žádné „Čtyři duchovní zákony“ ani žádné pokyny k tomu „Jak se znovu narodit“ a jistě nepoužil žádné manipulativní triky. Šlo mu jen o to, aby zdůraznil to jediné: Znovuzrození je zázračné dílo Božího Ducha.

Můžeme a musíme říkat lidem, aby se odvrátili od svých hříchů a uvěřili evangeliu, ale přitom bychom měli pochopit, že když člověk činí pokání a uvěří, je to výsledek Božího předchozího působení v něm. Kdyby to tak nebylo, kdyby člověk musel ve skutečnosti iniciovat své vlastní spasení, pak by nebylo možné uniknout před závěrem, že lidé znovuzrození vůbec nepotřebují, že v sobě mají vrozené dobro, které způsobuje, že hledají Boha. A ačkoliv bylo vždy nepatrné, toto dobro je poté definitivním důvodem, proč jeden člověk dochází k spasení a druhý k ztracení. Ale apoštol Pavel jasně vyučuje opak, když píše:

„Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.“ (Ř 3,10-12)

Zde Pavel jasně tvrdí, že v člověku není žádná „jiskra dobra“, která by způsobovala, že reaguje na evangelium. Člověk oslepený hříchem a satanem ve skutečnosti evangeliu ani nerozumí. Je v naprosté vzpouře proti Bohu a Jeho pravdě. Kdyby bylo znovuzrození podmíněné tím, že člověk bude nejprve toužit po Bohu, nikdo by se znovu nenarodil, neboť „není, kdo by hledal Boha“. Navíc, pokud by to nakonec byla lidská zásluha, že člověk přijde k Bohu, křesťanství by se změnilo jen na další světové, na člověka zaměřené náboženství nebo kult, který učí spasení skrze skutky. Všechny takové na člověka zaměřené systémy nabízejí

falešnou naději. Neboť je jednoduše nemožné, aby hříšný člověk sám sebe změnil - potřebuje *nové srdce*, potřebuje se „*narodit znovu*“!

Znovu bychom měli zdůraznit, že lidem musíme říkat, aby hledali Boha. Musíme jim říkat, aby uvěřili v Krista a přijali Ho. Ale tyto pokyny padnou na duchovně hluché uši, pokud Bůh nejprve nedal vznik životu skrze vnitřní působení svého svatého Ducha.

Můžete protestovat, že toto dělá z Boha definitivního rozhodčího o tom, kdo bude spasen. Na to volají apoštolové a proroci jedním hlasem: „Amen!“ „Záchrana je v Hospodinu.“ (Jon 2,10 - ČSP). Křesťané, jak to vyjadřuje Jan v úvodní kapitole svého evangelia, jsou lidé, kteří „se nenarodili z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.“ (J 1,13 - ČSP). Proto vzdáváme díky Bohu, když se někdo obrátí. Víme, že Bůh laskavě způsobil zázrak - svrchovaný, nadpřirozený zázrak nového narození.

Tato pravda by nás měla upevnit v tom, abychom prezentovali čisté evangelium s vědomím, že není na nás, abychom do křesťanství někoho vmanévrovali a vmanipulovali. Také by nás to mělo přivést na kolena před Bohem, který je ve spasení svrchovaný. Jen On může odstranit kamenné srdce a dát nové srdce (Ez 36,26). Jen On může dát život mrtvému. Jen On si zaslouží požehnání, slávu a čest.

„Nejúskočnější ze všeho je srdce a nevyléčitelné. Kdopak je zná?“ (Jr 17,9)

„I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvor jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý.“ (Gn 6,5)

„Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den.“ (J 6,44)

„Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa.“ (J 17,24)

„A slyšel jsem zpěv jakoby ohromného zástupu, jako hukot množství vod a jako dunění hromu: „Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí.“ (Zj 19,6)

„Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, činí zatvrzelým.“ (Ř 9,18)

VZHŮRU K NEBESŮM (17)

Elizabeth Prentissová

Dne 1. ledna 1842.

Zamýšlím chopit se znovu svého deníku a být mu věrnější tohoto roku. Jak mnoho skvostných věcí promluvených paní Campbellovou a jinými je ztraceno pro vždy, protože jsem je nezapsala včas!

Navštívila jsem ji dnes. Na pokyn Arnoštův z legátu Zuzany Greenové dala jsem jí opatřit pohodlnou lenošku, která jí poskytuje možnost posadit se na nějakou chvíli každého dne. Nalezla jsem ji v ní plnou vděčnosti, se sladkou, klidnou tváří, zářící, jak tomu vždycky bývá, světlem odrážejícím se ze samého nebe. Dívá se jako ten, kdo měl boje se svým životem a zvítězil v nich. Za poslední rok navštívila jsem ji často a postupně dověděla jsem se mnoho z jejího životopisu, ačkoli nejevila záliby vypravovat o sobě samé. Přežila svého manžela a hromadu hochů a děvčat, a její zlomené zdraví je hlavně výsledek jejího dlouholetého bdění u jejich lůžka nemoci a žalu nad jejich ztrátou. Neboť netvrdí, že necítí žal, nýbrž vždycky říká: „Reptání neúctu činí Bohu, nikoli žal.“

Pravila jsem jí dnes:

„Nezdá se vám to být tvrdé, když tak myslíte o tom, že je tolik šťastných lidí ve světě, kdežto vy jste vybrána pro tolik ztrát a opuštěnosti?“

Odpověděla usmívajíc se: „Nejsem pro to vybrána, má milá. Jsou tisíce Božích milých dítek roztroušených po celém světě, které trpí ještě mnohem více nežli já. A nemyslím, že je tu mnoho lidí šťastnějších, než já jsem. Byla jsem připojena k svému Bohu a Spasiteli dříve, než jsem poznala zármutek, to je pravda, avšak bylo to řetězem o mnoha člancích, a každý článek, který odpadl, přivedl mne blíž k Němu, a naučila jsem se

zúplna, čemu bych se byla naučila jen z části, kterak dovede Bůh uspokojit duši.“

„Vy se domníváte tedy,“ pravila jsem, ježto mé srdce zmíralo ve mně, „že manžel a děti jsou překážkami v naší cestě a brání nám přistoupit blíže ke Kristu.“

„Ó, nikoliv!“ zvolala. „Bůh nám nikdy nestaví překážky. Právě naopak, tím že nás činí ženami a matkami, zamýšlí nás uvést v pravé poměry svatého života. Však když zneužíváme jeho darů tím, že zaujímají Jeho místo v našem srdci, je to skutek Jeho lásky odejmout nám je, nebo zrušit naše zalíbení v nich. Je rozkošné,“ dodala po malé přestávce, „vědět, že je několik znamenitých duší na zemi, které milují své miláčky celým svým srdcem, přece však vydávají srdce svá bez výhrady Pánu Ježíši. Moje nebyla jedna z nich.“

Měla jsem za povinnost prokázat jí několik službiček, což přerušilo naši rozmluvu. Služby, jichž jsem potřebovala sama za své dlouhé nemoci, naučily mne, abych byla méně zdráhavou v posluze jiným. Jsem vděčna Bohu, že způsobil při mně, abych byla ochotna učinit něco v pokoji nemocného, co bylo potřeba učinit. Poděkovala mi, jak to činí pokaždé; pravila jsem potom:

„Mám velmi mnoho malých zkoušek, avšak nepůsobí mi ani dost málo dobře, neboť při nejmenším nevidím, že by mi činily dobře.“

„Nikoliv, nikdy nevidíme trávu růst“, odpověděla.

„A domníváte se tedy skutečně, že snad i já rostu, třeba toho nepozoruji?“

„Ano, rostete, milé dítě. Není možný život bez vzrůstu.“

To mne potěšilo. Šla jsem domů modlíc se celou cestu a snažíc se odevzdat se cele Tomu, v Jehož škole sedím jako žákyně. O, kéž bych byla lepší žákyní! Avšak nenaučím se z polovice svému úkolu; jsem nedbalá a nepozorná a zapomínám, čemu jest učeno. Snad to je příčinou

toho, že důležité pravdy plynou před očima mé mysli ve svůj čas, avšak já nedovedu upřít se na ně.

Dne 20. března.

Byla jsem velmi sklíčena dnes kázáním Dr. Cabota. Když tak naslouchám jeho hlasu a slyším ho mluvit o kráse a žádostivosti křesťanského života, cítím, jak i on cítí, že jsem odhodlána pokládat všechny věci za nic, jen abych Krista získala. Ale když přijdu domů ke svým pozemským péčím a starostem, jsem cele ovládnuta jimi a je to jen jako bolestný záškub, že násilím hledím přivést svou duši zpět k Bohu. Někdy již závidím Lucii její chladnou povahu, která působí ji tak málo potíží. Proč potřebuji vložit celou svou duši ve vše, cokoliv dělám? Proč nemohu např. udělat tolik jako zástěrku pro malého Arnošta bez zápalu a dychtivosti vojáka kráčejícího do bitvy? Divím se, zdali lidé mé povahy slezou z výše svého napětí a naučí se brát život chladně.“

Dne 10. června.

Má ubohá, milovaná Una měla dlouhou a velmi těžkou nemoc. Zdá se to být s podivením, že mohla přežít takové útrapy; je to více než zázrak, že já mohu dívat se na ně týden za týdnem bez ztráty svých smyslů.

Předně Arnošt věnoval málo pozornosti mým opětovaným prosbám, aby jí předepsal nějaký lék; tak bylo ztraceno něco drahého času. Avšak v okamžiku, kdy zpozoroval blížící se nebezpečí, bylo něco krásného v jeho obětavosti. Často běhal s ní po hodiny po pokoji; a bylo to dojmavé vidět ji ležící jako bledou, vadnoucí lilii na jeho silných pažích. Jednoho jitra zdálo se, že již již půjde, a my poklekli jsme kolem ní s pukajícím srdcem, abychom odevzdali její odcházející dušičku Tomu, v Jehož ruce byli jsme volni ji položit. Ale zdálo se, že vše, co žádal od nás, mělo dospět jen k tomuto bodu, neboť dal nám ji zpět. A ona je ještě naše, jen

sedmkrát dražší. Byla jsem tolik vděčna vidouc, kterak víra Arnoštova triumfuje nad jeho srdcem, a činí ho tak volným vydat toto malé jehňátko beze slova. Ano, jsme volni vydat Mu své děti, požádá-li jich. Nebude nikdy třeba, aby nám je bral násilím.

Dne 4. října.

Strávily jsme klidné léto na venkově, totiž já a moji drazí, malí miláčkové. Jsou dnes čtvrté narozeniny našeho synáčka a dědice, a byl vždy pln zdraví a života obveseluje každého z plna srdce. Jak ozařuje naši zasmušilou domácnost! Otec se postil dnes a je tak vyčerpán a proto tak dráždivý, že nemůže snést zvuků dětských hlásků. Přála bych si, když má zapotřebí postit se, aby to činil s mírou a činil tak stále. Brzo chodí bez potravy div že slabostí neupadne, a brzy sní množství nepřislušného jídla. Kdyby jen Marta viděla, jak je to škodlivé pro něho! Ježto byly děti utrmáceny cestou, uložila jsem je do postýlky, když promluvil svým velmi bolestným způsobem : „Doufám, dcero moje, že jsi věrna k svému synu. Dosáhl nyní věku čtyř let a jest neobyčejně rozumný chlapec. Doufám, že budeš učit ho, že je hříšník a že je ve stavu zatracení.“

„Teď ne, tatínku!“ Pravila jsem. „Jsi nyní zcela vyčerpán a nevíš, co povídáš. Nechtěla bych za celý svět, aby tě malý Arnošt slyšel.“

Ubohý otec! Vzdychl si z hluboka.

„Jsi zodpovědná za duši toho dítěte,“ pravil, „ty máš na něho větší vliv než celý svět kolem.“

„Vím to,“ odvětila jsem „a často cítím, že klesnu, když pomyslím, jak veliké dílo Boží je mi svěřeno! Avšak moje dítě učilo by se jenom příliš brzy, že je hříšné; a dříve než tento hrozný den přijde, chtěla bych upevnit jeho duši jediným protilékem proti bídě, již mu toto poznání přinese. Chtěla bych, aby viděl svého Spasitele ve vší Jeho lásce a ve vší

Jeho kráse, a miloval Ho ze všeho srdce svého, ze vší duše své, ze vší mysli své a ze vší síly své. Drahý otče, modli se za něj a modli se za mne také.“

„Já se modlím, chci se modlit,“ pravil slavnostně. Potom následoval nevyhnutelně dlouhý záchvat tichého přemýšlení, že se často divím, co se děje v této trpící duši. Neboť trpítel je určitě ten, který vidí Boha velikého, dobrého a hrozného, který nemůže patřit na nespravedlnost, ale nevidí Jeho zmrtvýchvstalého Syna, který zaplatil dluhy, jež jsme my spáchali a je živ, aby zastupoval nás před trůnem Otcovým.

Dne 1. ledna 1842.

Jakub přišel ke mně včera s dopisem, který napsal matince.

„Rád bych, abys jej četla, než jej odešlu,“ pravil, „neboť máš znát mé plány tak brzo, jako moje matka.“

Neměla jsem kdy čísti psaní až po čaji. Potom jsem odešla do svého pokoje a posadila se jsouc zvědava vědět, co se přihodilo.

Nuže myslím, že jsem jej milovala tak, jak jen již lidská bytost milovati může; avšak nyní moje srdce objímá ho s horoucností a nadšením, jež činí mne tak šťastnou, že nemohla jsem promluvit ani slova, když jsem poklekla, abych pověděla svému Spasiteli všecko o tom.

Pravil, že byl veden v posledních několika měsících, aby se znovu zasvětil Pánu Ježíši a Jeho dílu na zemi, a to že rozhodlo, že zvolil si život misionářský, místo aby se usadil, jak dříve zamýšlel, jako městský lékař. Takový výraz osobní lásky ke Kristu, a nadšení v myšlence sloužit Jemu, o jakém jsem ještě nečetla. Mohla jsem se jenom divit, co vepsal Bůh do jeho duše. Pro mne žítí Kristu zdá se býti dosti přirozené, neboť jsem byla přitažena k Němu nejen starostmi, nýbrž i pro své hříchy. Každý výstřelek mé ukvapené povahy přivádí mne s pláčem a kajícně pod kříž Spasitelův, a já miluji mnoho, protože mi bylo odpuštěno

mnoho. Ale Jakub, pokud vím, neměl nikdy zármutku vyjímajíc smrti mého otce, a tento neměl patrného náboženského účinku. Jeho pak přirozená povaha je dokonale krásná. Je tak vroucího srdce, lásky plný, jednoduchý a bezelstný, a nemá ničeho z mé nemírnosti, ukvapenosti a živého temperamentu. Myslívala jsem si často, že je málo žen, které by měly takové srdce, jako je jeho. Život se jen jen smál na něho; je hezký, nadaný, vášný; každý je okouzlen jím, každý mu lichotí ; a nyní přece obrátil se zády ke světu, který se tak laskavě k němu choval, a vydal se, jak Edwards praví „zčista jasna Kristu“! Ó, jak jsem vděčná! A přece nechat jej odejít! Můj jediný bratříčku – matčin jediný synu! Však vím, co ona řekne; poručí jej Božímu vedení!

Arnošt přišel nahoru padaje unaven a uondán. Přečetla jsem mu psaní. Dojalo ho neobyčejně, ale řekl jenom :

„To je, co jsme mohli očekávat, kdo zná Jakuba; znamenitý hoch!“

Když jsme pak poklekli ku společné modlitbě, viděla jsem, jak byl dojat a jak jeho duše se rozněcovala v něm v plném souladu s posvěceným a Pánu zasvěceným duchem. Drahý Jakub! Jsou to jistě modlitby matčiny, které vykonaly pro něho toto podivuhodné dílo, které bývá obyčejně účinkem dlouhodobého vzrůstu pozdních let: a je to matka, která se za tebe modlí, Katuško! Proto buď zmužilá!

Dne 2. ledna.

Zdá se, že Jakub zamýšlí studovat teologii tak dobře jako medicínu. To zdrží ho u nás na několik let. Ó, je to sobecké, dívat se tak na to! Běda, duch je hotov vydat jej, aby šel, ale tělo mdlo a křičí proto.

Dne 22. října.

Amálka mne přišla navštívit dnes. Podnikala cesty pro své zdraví a skutečně se zdá, že se má dosti dobře.

„Karlouš a já jsme zase zcela dobří přátelé,“ začala; „potulovali jsme se všudy vůkol a měli jsme skvostný čas. Jaký to malý, příjemný domeček máte!“

„Je nepohodlný, malý,“ odpověděla jsem; „neboť naše rodina je veliká, a doktor potřebuje více místností.“

„Přijímá své pacienty zde? To je hrozné! Není ti to protivné mít zde v domě lidi se všemi druhy nemocí a bolestí? To musí skličovat tvou mysl.“

„Přiznávám, že by asi skličovalo, kdybych je viděla; ale já jich nikdy nevidím.“

„Ráda bych viděla vaše dětičky. Tvůj muž říká, že jsi zcela oddána jim.“

„Jak já myslím, to jsou všechny matky,“ odpověděla jsem smějíc se.

„Co se toho týče,“ odvětila, „lidé se různí!“

Děti byly přivedeny. Obdivovala se malému Arnoštovi, jako každý činí, ale jen okem zavadila o maličkou.

„Jak chorobně vyhlížející to děťátko,“ pravila. „Ale tento chlapec je znamenitý chlapík! Ach, kdyby byl můj na živu, byl by to právě takový hoch; avšak někteří lidé mají samé zármutky, a jiní samé pohodlí. Jistě nevím, čím jsem se provinila, že jsem přišla o svého jediného chlapce, a zůstala mi jen děvčata. Je pravda, mohu si dovolit oblékat je elegantně a hned, jak jen trochu povyrostou, zamýšlím dát je učit všem možným vědomostem. Nedovedeš si představit, jaké je to pohodlí mít plno peněz!“

„Vskutku, to nedovedu“, pravila jsem; „to je úplně z dosahu mé obrazotvornosti!“

„Můj strýc — to je vlastně, Karloušův strýc dal mi právě kočár a koně pro mou vlastní potřebu. Vskutku, ten mne vším zahrne. Kam chodíváš do kostela?“

Pověděla jsem jí připomínajíc, že dr. Cabot je tam kazatelem.

„Ó, já zapoměla! Ubohý dr. Cabot! Je ještě tak staromódní jako dříve?“

„Nevím, co myslíš,“ řekla jsem, „je dobrý jako dříve, ne-li ještě lepší. Jeho zdraví je velmi slabé, a tato věc zdá se být požehnáním pro něho.“

„Požehnáním! Jak to, Kateřino Mortimerová, Kateřino Elliotová, myslím. To je požehnání, kterého jsem ochotna pro svou osobu se zříci. Avšak ty jsi říkala vždycky podivínské věci. Nuže; dovolím si říci, že dr. Cabot je velmi dobrý člověk a všechno to, ale jeho kostel není módní, proto Karlouš a já chodíme do kostela dr. Bellamyho; to jest, já jdu jednou denně, dost pravidelně, a Karlouš jde, když se mu to zalíbí. Buď zdráva. Musím jít nyní. Mám ještě obstarat všechny své nákupy. Jak je to s tvými? Nechtěla bys vskočit do kočáru se mnou? Nedovedeš si představit, jak utíká dopoledne při jízdě z krámu do krámu a při prohlídce nového zboží.“

„Je toho asi mnoho,“ jež si nedovedu představit,“ odpověděla jsem suše. „Musíš mne omluvit dnes.“

Odešla. Dívala jsem se na její bohaté roucho, když je opravovala na sobě a oprašovala, a vzpomínala na její prázdný, malicherný hovor s opovržením.

Ona a K—, její muž, chtěla jsem říci, se dobře k sobě hodí. Potřebují svých peněz, svého paláce a svých drahých šatů a krásných povozů, protože nemají ničeho jiného. Jak jsem vděčna, že jsem jim tak nepodobna jako —

Dne 30. října.

Jistě nevím, co jsem chtěla říci, když v tom právě byla jsem vyrušena. Nejspíše něco po způsobu sebechvály. Vzpomínám si na opovržení, s jakým jsem se dívala za Amálií, když odcházela z našeho domu, a

vyvýšenost, na níž jsem se usadila na několik dní, když jsem porovnávala svůj život s jejím. Ach, to byl pohled na můj život, nad nímž jsem se ztrácela v obdivu; neboť jistě, kdybych někdy dostala se pod úplnou vládu evangelia Kristova, nevěděla bych, co je to myšlenka opovržlivosti. Cítím se opravdu zahanbena, a je mi líto, že jsem ještě tak vzdálena toho, abych byla proniknuta duchem pokory.

Moje pýcha měla hrozný pád. Když jsem seděla na trůně, dívajíc se s výše na všechny ty Amálie v tom světě, pocítila jsem hlubokou lítost a soustrast s jejich rozkoší v titěrných maličkostech, s jejich zálibou v postavení, v zcela světském nazírání a pomíjejících marnostech.

„Jsou všechny stejné,“ pravila jsem sama k sobě. „Jsou neschopné porozumět povaze, jako je moje, nebo povýšené, ušlechtilé zásadě, která řídí mne.“

Pachtí se po souhlasu tohoto světa, jsou uspokojené nádhernými šaty, nádhernými domy, nádhernými povozy. Nemyslí a nemluví o ničem jiném; nemám ani jediné myšlenky společné s nimi. Vidím lichost a prázdnotu těchto věcí. Jsem úplně nesvětská; moje snaha je dosáhnout toho, čímž ony ve své slepé pošetilosti a nevědomosti zcela opovrhují.“

Takto hovoříc sama se sebou, byla jsem nemálo potěšena slyšíc hlásit návštěvu dr. Cabota a jeho paní. Spěchala jsem vítat je a vyložit jim cnosti, jimž jsem se tak obdivovala při sobě. Měli sotva příležitost promluvit slovo. Mluvila jsem s velikou výmluvností o svém opovržení pro světské marnosti a o své nadšené touze po vyšším životě. Dostala jsem se dokonce i do jednotlivostí o slabostech některých svých známých, ačkoli jsem pocítila slabou pochybnost, je-li správné dovolit si takovéto poznámky o nepřítomných, a začala jsem litovat zpola slov, jichž jsem v řeči užila, hovoříc přes to dále. Když odešli, vrazila jsem s tlukoucím srdcem do svého pokoje, tváře v jednom ohni, chytala jsem děti a líbila a hladila je takovým způsobem, který se zdál uvádět je v úžas. Polom chopila jsem se své práce a posadila se k šití. Jaká hrozná

proměna mne zachvátila. Viděla jsem svou uhlazenou, jemnou, odpornou pýchu, právě jak myslím, že ji viděli dr. i paní Cabotovi. Seděla jsem zachvácená jsouc pomateností, zaražena nad sebou, zaražena slabostí lidské přirozenosti. Ó, získat zase dobré mínění svých přátel! Nabýti zas sebeúcty! Avšak to nebylo už možno. Odhodila jsem svou práci a běhala po pokoji. Byl to hrozný zápas v mé duši. Viděla jsem, že místo abych rozjímal, jak jsem si u dr. Cabota zadala svými rozklady, potřebuji přemýšlet v samotě o svém stavu před obličejem Božím, který mohl daleko určitěji, než kterékoli zemské oko, spatřit mou ubohou pýchu a domýšlivost. Avšak nedovedla jsem učinit tak, a zuřila jsem, až jsem byla bez sebe tělem a duší. Posléze poslala jsem děti pryč, poklekla a pověděla jsem celou tu událost Tomu, který věděl, co jsem, když měl útrpnost se mnou, zavolal mne mým jménem a učinil mne Svým dítětem. V tom našla jsem plný pokoj. Křesťan na své cestě do nebeského města setkal se a zápasil se svými Apollyony a obry; avšak zvítězil nad nimi na konec!

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1b, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349